

merne af de kollegiale Domstole, og det ærede Medlem nævnte endvidere Professorerne ved Universitetet. Det er jo en Sag, jeg ikke godt kan komme ind paa, da Spørgsmaalet om en Lønningslov for Domstolene sorterer under min Kollega Justitsministeren, og Spørgsmaalet om en Lønningslov for Professorerne ved Universitetet sorterer under min Kollega Kultusministeren; jeg skal derfor afholde mig fra at udtale mig derom.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) havde ønsket, at man for de højeste Embedsmænd var kommen noget højere op med Lønningerne. Ja, jeg har jo ogsaa fra anden Side hørt dette Ønske fremsat, men jeg tror nu ikke, det vilde have været praktisk. For det første er det jo slet ikke nogen ringe Forhøjelse af Slutningslønnen for Departementscheferne, som her foreslaas, og dernæst vilde det neppe have været muligt virkelig at gennemføre en højere Løn.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds undrede sig over, at Udenrigsministeriets Embedsmænd havde fremsat Ønske om ikke at komme med paa denne Lov, og han sagde meget rigtigt, at Kommissionen blev først nedsat henimod Slutningen af Sommeren — det var maaske endda først i Efteraaret — og at naar man kender til, hvorledes Kommissioner pleje at arbejde i dette Land, var det noget sangvinsk at forudsætte, at den skulde blive saa hurtigt færdig, at dens Resultater kunde foreligge i Form af Lovforslag i denne Rigsdagssamling. Imidlertid have Embedsmændene i Udenrigsministeriet været saa naive at tro dette, og man skulde jo antage, at de vare saa nær ved disse Begivenheders Gang, at de kunde dømme derom. Imidlertid, de have forregnet sig, og naar de saa i sidste Øjeblik ere komne til mig og have bedt om at komme med paa Loven alligevel — i Virkeligheden kom Ønsket først rigtig kraftigt frem, efter at Loven var vedtagen i dens nuværende Skikkelse i Folketinget —, saa har jeg ikke kunnet gaa med dertil. For det første maa jeg sige, at jeg finder ligesom Udenrigsministeriets Embedsmænd oprindelig, at der er noget rimeligt i, naar man staaar lige foran en Omorganisation af en Etat, saa at vente med Lønningsforandringen, indtil man har set, hvilke Embedsmænd Organisationen skaber. Det er det Argument, som Udenrigsministeriets Embedsmænd selv have nævnt overfor mig, og jeg har igen nævnt det overfor Folke-

tinget, og det vilde derfor være noget mærkeligt, om jeg i sidste Øjeblik var kommen og havde sagt: Nu har jeg skiftet Mening, nu kan man meget godt lovgive om Lønningerne, trods det, at man ikke har truffet nogen Bestemmelse om Organisationen. Men, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds gjorde opmærksom paa, har jeg ved at stille et Ændringsforslag paa Finansloven søgt at bøde paa Forholdet for Bestillingsmændenes Vedkommende. Assistenten, Bude og Skrivere i Udenrigsministeriet ville ved en Bevilling paa Finansloven faa samme Lønningsforhøjelse, som de vilde have faaet, hvis Udenrigsministeriet havde været indbefattet under denne Lov. Saa snart Kommissionsbetænkningen foreligger, i alt Fald i næste Rigsdagssamling, vil der dernæst fremkomme Lønningsforslag for de fire Embedsmænd i Udenrigsministeriet, som ikke komme med ved denne Lejlighed. (Afbrydelse). Det er muligt, at Tallet er for lille; jeg troede i Virkeligheden kun, det var fire, det drejede sig om, naar man tog alle Bestillingsmændene fra, men det Tal skal jeg ikke indestaa for.

Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) vilde jo ogsaa godt gaa med til Loven, men fremkom med nogle Betragtninger i Samklang med dem, som hans Meningsfæller i det andet Ting ere fremkomne med. Han finder det lidet heldigt, at de Embedsmænd, her er Tale om, have en Række Bestillinger ved Siden af, og ønsker dette Forhold forandret. Nu er Sagen den, at det er oplyst, at Tallet paa de Embeds- og Bestillingsmænd i Ministerierne, som have Indtægter af særlige Stillinger enten under Staten eller Kommunen eller i statslige eller kommunale Institutioner, beløber sig til godt $\frac{1}{3}$ af hele Personalet. De $\frac{2}{3}$ have altsaa ingen saadanne Indtægter. Dette kan altsaa paa ingen mulig Maade motivere, at vi ikke skulle give en Lønningslov, dette, at et Mindretal af Personer have vidst at skaffe sig Ekstraindtægter, nogle ret gode Ekstraindtægter. Og med Hensyn til at forhindre det i Fremtiden, vil jeg sige, at udstede Forbud mod, at en Embeds- eller Bestillingsmand har Indtægter udover sit Embeds eller sin Bestillings Løn, vilde jo være noget ret uhørt. Det have vi ikke gjort i noget Forhold, end ikke overfor Domstolene. Selv Medlemmerne af vore kollegiale Retter have jo Lov til at have Bestillinger ved Siden af, som give dem Indtægt. At udstede et saadant Forbud